

La Maria Vidal i la Rosina Touriñán tenen vint-i-tres anys cadascuna i des d'ara en fa dos que tenen el seu propi negoci a Igualada, Fisioteràpia Anoia. D'aquesta manera, aquestes sòcies són dues, de les empresàries més joves d'aquest llibre, i ho són, d'empresàries, gràcies sobretot a que la il·lusió, les ganes de treballar i el suport familiar van poder en aquest cas amb els molts pals a les rodes que els van posar, des de la mateixa línia de sortida, en el seu camí cap al futur.

En aquest sentit, val a dir que de res no els va servir tenir la carrera de fisioteràpia –diplomatura de tres anys–, un post-grau en fisioteràpia de l'esport en el cas de la Maria i un d'osteopatia –per als problemes d'ossos– que cursa la Rosina, i no ser **“algú que ha fet un curset de massatge, que no sap quina patologia hi ha i que pot provocar un mal més gran”**. Tothom veia dues **“criatures”** que s'havien d'acabar barallant indefectiblement. No és estrany que encara ho recordin.

“Amics, coneguts, a l'ajuntament, gestors, tots ens ho deien: ‘De sòcies res, vigileu, teniu-ho molt clar, penseu que això a la mínima es trenca...’ Tothom et posa pegues, i et vas desmoralitzant.” La Maria afegeix que, de fet, elles pensaven posar-se a treballar sense ser-ho, de sòcies, i ni així: **“L'advocat de seguida ens va dir que no, que havíem de fer una societat, que havia de quedar molt clar, que penséssim que acabaríem renyint, i que després seria més complicat, de repartir...”**

I els bancs: **“Al principi es van pensar que fèiem un treball per a l'escola, no ens creien, i finalment ens van fer cas perquè no demanàvem gaire, però ara, que hem comprat el local... S'ho prenien a broma, que si ja sabíem de quants milions parlàvem, que ens esperéssim dos o tres anys... I això que ens coneixien, que encara et sap més greu: ‘Saps el nostre procés, mai no hem deixat a deure res, ¿per què ara ens gires l'esquena?’.”**

Tots aquests escarafalls, tanmateix, es van començar a esvaïr quan van mirar el compte corrent de l'empresa, i encara: **“Si tens uns pares que t'avalen i són solvents pots anar al banc a demanar un crèdit, si no... Ells ja poden veure empenta, preparació, un bon projecte; els és igual.”** Després diuen que la gent jove no s'independitza de la família: **“Nosaltres som professionals però sense ells al darrere no et deixen ser res, pel teu compte; sense ells no hauríem pogut tirar endavant.”**

Això, en qualsevol cas, només va ser el començament, per a Fisioteràpia Anoia; quedava la prova de foc: **“Quan ets estudiant tens un mes que ho passes fatal, perquè tens exàmens, i tothom quan acabes et diu que ja no n'has de fer més, i és al contrari. Cada hora tens un examen, amb una persona diferent, i has de lluitar perquè aquella persona es trobi més bé i vagi endavant.”**

Que la Maria i la Rosina se'n van sortir més que bé ho demostra que cada mes poden arribar a passar pel seu centre unes dues-centes persones, i que n'hi ha moltes que hi van des del primer dia: **“La clau és treballar molt i tractar la gent com a persones, no com a números, que ho vam tenir clar des del principi. No et pots limitar a fer el tractament sinó que has de tenir molta psicologia, has d'atendre la gent amb molta amabilitat, amb carinyo... En la nostra feina això és molt important.”**

Ens expliquen que a Fisioteràpia Anoia toquen **“qualsevol patologia post-traumàtica, neurològica, de nervis”**, i parlem d'un dels mals del nostre temps: **“Quan hi ha estrès hi ha tensió, tens l'esquena carregada, i pots relaxar qui ho pateix, però no tot és massatge, també recuperem qui s'ha trencat el peu, qui ha sofert una hemiplègia i té mig cantó que no el belluga, esportistes que no escalfen ni estiren bé, i vénen amb contractures...”**

Això fa venir al cap la Maria i la Rosina que **“tothom es pensa que tenim gent gran, però la majoria tenen de vint-i-cinc a cinquanta anys, que són els que estan en edat activa. Avui en dia des que ens llevem fins que ens anem a dormir anem corrent, i ens anem garrtibant: el mal d'esquena, la lumbàlgia, les cervicals... Tot és tensió, moltes vegades són nervis.”**

En principi, però, la gent no hi va, perquè estigui carregada, sinó perquè hi ha una contractura o un dolor concret: **“Llavors fem servir les màquines –corrents, ultrasons...– perquè realment ho necessiten, però sempre destaquem que és una eina més, la base del tractament és el massatge. A nosaltres ens agrada molt treballar amb les mans, i el tractament personalitzat; ni que ara tinguem més feina no volem que això es perdi.”**

De fet, tot comença per aquí: **“Sempre és tocar, palpar. La gent et diu que li fa mal tota l'esquena i no és així, tenen tensió arreu però també un punt on hi ha una contractura o un altre problema i això ho has de descobrir abans d'aplicar la màquina i no ho fas ni mirant ni parlant-ne, és tocant. Els nostres dits són els nostres ulls.”**

Queda clar que la gent arriba a Fisioteràpia Anoia moltes vegades sense un diagnòstic concret, sense haver passat pel metge, o després d'haver provat cinquanta mil pastilles, prendre'n constantment i estar-ne fins al capdamunt. **“Amb nosaltres poden reduir la dosi”**, asseguren la Maria i la Rosina.

Això ens recorda les depressions, però aquí elles no es volen penjar medalles: **“A una persona que pateixi una depressió crònica li podem treure tensió, però la seva pastilla se l'haurà de seguir prenent. És com l'artrosi, per exemple, no li podràs curar però sí alleujar-li el dolor, i si passen de tres pastilles a una, doncs tot això que tenen.”**

Quant al problema psíquic, la Maria apunta que **“els pots ajudar com ho faria un amic”**, i la Rosina que **“ets allà amb ells, els parles, els intentes fer veure les coses d'una altra manera”**... Insistim si això vol dir que les paraules, a la seva feina, són importants, i contesten amb un sí rotund, a l'uníson.

“Fins i tot acabes el dia amb poques ganes de parlar, i a casa ho veuen, que arribes esgotada. La nostra –afirmen– és una entrega total, física i mental. Et treuen l'energia, i ho notem, de vegades molt. Al principi havíem acabat amb la moral baixa, t'expliquen les penes, i com que els has agafat carinyo els seus problemes se't queden i ho passes malament. La veritat és que costa desconnectar, però hem de fer-ho.”

Maria Vidal i Rosina Touriñán - Igualada (l'Anoia)